

...А ЗА УРОЧИЩЕМ — ХУГІРЕЦЬ

*Все йде, все минає.
І нема тому почину,
І краю немає.*

Ці пророчі слова корифея українського письменства Т.Г. Шевченка ніби підтверджують те, про що хочу повести мову. Дійсно, час невблаганний. І те, що відбулося щойно, завтра стає вже історією. А відтак його обмотує плівка місяців і років, затим — товстий шар десятиліть і століть. І вже про цю подію мало що відомо. Між тим без минувшини немає сучасності. Чи знаємо ми її? Принаймні, історію своїх сіл, місцевості? Чи фіксуємо це десь? Бо якщо не запитав, не записав, то й забув. А це вже темінь, сліпота.

У кого запитати? У живих свідків минулих подій. У ще живих свідків, які з часом опиняться за межею вічності. Втім, і їх вже мало лишилось. Тож хронологію місцевих подій часом доводиться складати з отих крупинок, зернятко, які вдалося віднайти. Все це в тій чи іншій мірі відтворює нашу сільську минувшину. І не

просто історію, а й те цікаве, краєзнавче, що пов'язано з певною місциною, географічним об'єктом — болотом, озерцем, струмком, річечкою, сінокосом, урочищем, хутором. Тими клаттиками землі, що мали свій топонім — власну географічну назву.

На жаль, рідні багатьом поколінням селян назви поступово зникають не лише з лиця землі, а й стираються у людській пам'яті. Тому й мусять їх зберегти і відродити наші краєзнавці. На цьому, виступаючи в «Рідному краї», наголошував шанувальник минувшини з Симонова Євстахій Жовнір, інші країни.

Отож звідки пішли зазначені назви? Їх коріння — у легендах, переказах, цікавих випадках, що трапились з людьми, які тут мешкали. А ще — в певній історичній події, що сталася дуже давно.

Чимало таких місць є і на теренах усіх п'яти сіл Малатинської сільради. Зокрема, урочищ Ряд їх топонімів пов'язаний з

битвами, героїчними перемогами і трагічними поразками.

Багато копіткої праці докладено в цьому напрямі нашими односельцями — сивочолими дідусями й бабусями. Зокрема, Олексієм Тхоруком, Степанидою Рябой, Килиною Черноус, Мотроном Герасимчук, Ольгою Потапчук, Миколою Хрольцем. Що й казати, мусили ці чудові люди напружити свою пам'ять і повідати усе, що знають про ріднскрай, його минувшину.

Неоціненну допомогу надали мені і 60-70-літні сільчани. Вони щось чули від дідів-прадідів, щось — від інших людей. Так — слово за словом, сторінка за сторінкою — і складався зазначений опис. Саме так — опис. Адже все ми скрупульозно занотували на папері, поповнюючи краєзнавчу скарбничку.

Хто ми такі? Вчителі, учні, інші сільські мешканці, котрим не байдуже наша минувшина. Словом, краєзнавці, про яких я вже згадувала. Всі ті, хто дослідив урочища Малатинського куца, по-своєму оживив їх, відкрив таємницю походження. Ті хто з нетерпінням чекатиме початку друкування цього матеріалу на шпальтах районного часопису.

**Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
вчителька Малатинської
СШ, член Всеукраїнської
спілки краєзнавців.**